

Thinget ikke har villet det, saa forekommer det mig ogsaa, at der er megen Grund til, at det dog ligeledes lige overfor Omdelingsager oprethol- der Bevillingsmyndigheden i nogen Udstrækning, om end ganske vist ikke i den samme Udstræk- ning, hvori Indvigningsministeren har den lige overfor Udstykningsager. Dertil kommer, at det er mig bekendt eller, jeg kunde vel snarere sige, at det er blevet mig be- kendt i den senere Tid, at der er Godser her i Landet, navnlig i Vest- og Nørrejylland, som ere saa hartkornsfattige, at samtlige God- sernes Gaarde nu ere under det i 1ste Stykke af § 1 nævnte Maal, saa at altsaa Vedtag- gelsen af Lovforslagets § 2 usforandret vil have til Følge, at medens man paa de hartkorn- rige Godser, hvor Gaardenes Gjennemsnits- størrelse er 5, 6, 7 og flere Tønder Hart- korn, dog endnu fremdeles, selv derefter, vil kunne bevæge sig med temmelig stor Frihed, saa vil derimod paa andre Godser enhver Frihed til at bevæge sig være fuldstændig afstaaen. Der vilde ikke paa saadanne Godser være nogen Mulighed for, at endogsaa det mindste Stykke af en Bondegård ved Omdeling kan fraktilles Gaarden, selvfølgelig med Undtagelse af de Tilfælde, som omhandles i den øvrige Del af § 2, men som ikke kunne komme i Betragt- ning lige overfor det hele Gods.

Udvalget under Nr. 12 til § 2 udtrykker efter mine Medforslagsstilleres og min Formening det, som der antages at være tilfattet af Udvalgets Flertal ved Affattelsen af det sidste Stykke af § 2. Dersom dette ikke maatte erkjendes for at være Tilfældet, saa maa jeg tilstaa, at det i det Mindste vilde være mig mindre klart, hvad Hensigten skulde være med den i det 2det Stykke af § 2 indeholdte Tilføining. — Der er vel ligeledes af det ovede Udvalgs Flertal stillet et Uen- dringsforslag til Bestemmelsen i 2det Stykke af § 2, men dette Uendingsforslag skal jeg selvfølgelig ikke indlade mig paa at omtale, førend det er begrundet af Ordføreren for Flertallet. — Selv om mine Medforslags- stillere og jeg imidlertid skulde have feilet i vor Formodning om, at vi ved Affattelsen af vort Uendingsforslag under Nr. 12 have gjengivet den Tanke nære, som skal være ned-

lagt i det sidste Stykke af § 2, saa tror jeg, at det nævnte Uendingsforslag dog i og for sig anbefaler sig ved sin Hensigtsmæssighed. Det gaar nemlig ud paa at give en lovlig Ret til Omdeling ned under de i § 1 nævnte 20 Tdr. Land boniteret Jord, naar Hoved- parcellen dog bliver stor nok til at kunne be- tegnes som en virkelig Gaard, og den derhos afhændes til Selvetendom. Jeg behøver neppe at minde om, at det allerede under denne Sags Behandling her i Thinget i forrige Samling blev fremhævet — jeg tror endog fra flere Sider —, at man vilde hæmme det, som man dog netop ønsker at fremme, nemlig Selvetendoms Indførelse, naar man ved at give en Lov som den foreslaede ikke gjorde det muligt for Eieren i visse Tilfælde at kunne beholde Dele af en Gaard, som han under ingen Omstændigheder kan ønske at se helt i fremmed Mands Eie, idet han ellers absolut vil foretrække at beholde Gaarden som Fæstegaard i dens Helhed fremfor at sælge den. Det forekommer mig saaledes at være klart nok, at, naar en Gaard allerede nu kun har 20 Tdr. Land boniteret Jord eller derunder, og naar en enkelt Del af den, f. Ex. et Løveklifte, en Englod eller Sligt, derhos har en saadan Beliggenhed, f. Ex. midt i Hovedgaardens Jorder, at Eieren under ingen Omstændigheder vil se denne Del i fremmed Eie, saa vil Umuligheden af enhver Formindskelse af Gaarden ved Vorttagelsen af et saadant Stykke Jord forhindre dens Salg, altsaa forhindre Selvetendoms Fremme. Det kan vel ganske vist ikke negtes, at de to Und- tagelser fra § 1, som allerede nu findes op- tagne i § 2, ville kunne komme til Anven- delse i visse af de pagtgældende Tilfælde, men dog langt fra i alle. Disse to Undtagelser gaa jo nemlig kun ud paa, at, naar det paa- gjældende Stykke Jord agtes indtaget til Skov eller lagt ind under selve Hovedgaarden i Genhold til de særlige Bestemmelser derfor, saa kan Eieren formindste Gaarden ned under de 20 Td. Land boniteret Jord, men der er jo mange andre Tilfælde end de ny nævnte to, hvori en Eier under ingen Omstændigheder vil kunne ønske at se et saadant Stykke af en Bondegård i fremmed Eie, og hvor det alt-